

die ons Nini Theilade over eenige jaren doen zien als een eerste ballerina. Zij toonde dit nu reeds in de „Valse Classique” van Chopin, in „La Plus que Lente” van Debussy, waarin haar pirouettes, haar arabesken, haar armbewegingen, en overgangen, meer waren dan een aangeboren kinderlijke — zij het dan ook geoefende *élegance*.

Wij zien in haar, hoe gaarne wij dit ook zouden willen, dan ook niet in de eerste plaats de charme en de spontaniteit van het jonge meisje, maar de ster in het verschiet, die ons over eenige jaren misschien nog meer verbazen, verbluffen en bekoren zal.

Of zij dan alleen een groote traditie zal huldigen of dat zij zich een eigen stijl zal scheppen is moeilijk te voorspellen. In Chopin's „Joueur de flûte” was iets, de inzet alleen al reeds, persoonlijk te bespeuren. Laat ons hopen en afwachten.

R. W. P. Jr.

LITHO'S VAN D. VAN GELDER.

Iemand werkzaam in Scheltema en Holkema's platenzaaltje, m'n bewondering kennende voor den graficus Rodolphe Bresdin, in de schildersateliers, welke hij in z'n jeugd bezocht, bijgenaamd „Chien-Caillou” (verbastering van Chingakook, een held van Cooper), vestigde m'n aandacht op een reeks litho's door D. van Gelder, in wien hij een Hollandsch nakomeling meende te herkennen van den „meester met het konijn”, van wien Baudelaire schreef, dat hij bij gebrek aan talent genie had. Voordien had ik nog nooit iets gezien of gehoord van dezen Haagschen graficus, wiens naam ook in de den laatsten tijd verschenen boeken over moderne Hollandsche prentkunst of grafiek niet vermeld wordt, waarschijnlijk omdat de schrijvers hem niet kenden.

Ik weet nu dat ook D. van Gelder een vriend van Bresdin's kunst is en zeker herdenkt men deze bij de beschouwing van enkele zijner litho's. Toch is de gelijkenis meer eene uiterlijke dan eene psychische en het onderscheid niet onwezenlijk. Waar de imaginatie de eerste eigenschap van den ouden Franschen meester was, daar is werkelijkheidszin die van den nieuwen Hollandschen graficus. De eerste ontvluchtte, evenals de kluizenaars, de heilige families, ja, de heele legers op de vlucht, die hem dikwijls de gegevens waren, waarin hij zich uitte, de werkelijkheid en schiep met aan die werkelijkheid nochtans ontleende voorstellingen een wereld, waarin het beter toegaat dan in de onze, waarin het heerlijk te leven is. De laatste houdt als ieder rasecht Hollander van dat wat lijkt. Hij aanvaardt, zij het niet zonder *contrôle*, de voorstellingen der werkelijkheid, waarvan hij echter het blijvende tracht weer te geven. Langs verschillende wegen trachten zij eenzelfde doel te bereiken en ons binnen te leiden in het eeuwige leven.